

LBRIS

We know
books

**LORETH ANNE
WHITE**

**SECRETUL
PACIENTEI**

Traducere din limba engleză și note
MIHAELA-MAGDALENA DUMITRU

LITERA
București

CUM SE TERMINĂ

Este mai bine să nu te opui schimbării pe care o aduce cartea de tarot numită „Moartea”. Altfel, tranziția va fi mai grea. Și mai dureroasă. Dimpotrivă, trebuie să renunți, să accepți schimbarea necesară și s-o privești ca pe un nou început. Cartea numită „Moartea” este semnul că trebuie să tragi linie sub trecut, ca să poți merge mai departe. Mesajul ei este: „Renunță la tot ce nu-ți mai servește”.

*Declarația artistului. Moarte.
36 x 48. Ulei pe pânză.*

Întunericul e mai dens decât și-a închipuit că va fi. Copacii bătrâni se apleacă și se răsucesc în bătaia vântului. Ploaia cade în valuri peste coroanele lor. Poteca de pe coastă e îngustă și alunecoasă din cauza noroiului. Ceața se cerne în fața ei, izbindu-se de raza slabă a lanternei pe care o poartă pe frunte.

Frica îi crește în pântec pe măsură ce pătrunde mai adânc în pădure. Ar fi trebuit să-și caute telefonul mai bine înainte să-și părăsească studioul. N-ar fi trebuit să iasă la ora asta. Dar au silit-o să iasă în miez de noapte, în plină furtună de vară, vocile pe care a început din nou să le audă. Dorește cu disperare să le lase în urmă.

Pe de altă parte, știe că nu va putea nicicând să fugă de ele. Nu acum. Monstrul nu-i dă târcoale aici. Nu e altcineva. Monstrul e în capul ei. Este ea însăși.

Am... înjunghiat... am... sânge pe mine.... n-am putut să împlânt cuțitul din nou... prea tânăr ca să moară... implorări... să nu ucid... am auzit gâlgâitul... odată început, lucrul nu mai putea fi oprit. Trebuia dus până la capăt. Un țipăt mut îi urcă în piept. Sunetul prinde viață. Îi străpunge urechile. Lacrimile îi ustură ochii. Face o sforțare, aleargă mai repede, jinduind să scape. Respirația îi scrâșnește în gât. Gâfâie. Sudoarea îi udă tricoul pe sub bluza de trening impermeabilă.

O imagine îi spintecă mintea – rănilor căscate, în formă de frunză. Scobitura din orbita ochiului. Sânge... atât de mult sânge. Împroșcat și stropit și pulverizat pe pereți, pe tavan, pe abajururi, pe ecranul televizorului, pe bicicleta statică. Covorul din hol îmbibat de sânge, lipicios. Îi simte mirosul din nou. Fierbinte. Cărnos.

Îmi pare rău. Îmi pare foarte, foarte rău... Eram altă persoană. Nici nu o recunosc pe acea persoană. Parcă nu era adevărat, parcă n-aș fi fost eu.

Vede sclipirea lamei. Aude strigăte. Își mișcă picioarele și mai repede.

Am omorât... am omorât... am omorât. N-am vrut să...

Fulgerul se despică deasupra bolții pădurii, apoi bubuie tunetul. Se împleticește speriată, aproape să cadă. Zguduită, se apleacă în față și își pune mâinile în șolduri. Inspiră lacom. Inima i se izbește de cutia toracică. Dă afară aerul în mici explozii de abur fantomatic care se conturează în lumina lanternei de pe frunte. Tunetul vuieste din nou și se rostogolește peste ocean. Deși nu vede apa, o simte, o întunecime goală, pulsândă, sub nivelul stâncilor, dincolo de copaci, spre dreapta ei. Iar acum, rămasă nemișcată, prin răpăitul

de tobă al ploii, aude valurile care frământă și fac să zornăie pietrișul de la baza stâncilor de gresie.

Lucrurile au luat-o razna de tot.

Avea un plan, dar s-a ales praful de el. Acum nu știe ce să facă, nici măcar cum să continue să trăiască. Nu știe care este scopul ei pe lume.

Ceva se mișcă printre copaci. Se încordează, își îndreaptă privirea spre formele care se ȳtesc prin pădure, la dreapta ei. Face o mișcare și, când raza lanternei tremură prin ceață, umbrele ȳșnesc și se reped ȳnspre ea. Înghite în gol, privind încordată în ȳntuneric, printre trunchiuri de arbori și ferigi.

Un fulger mijește din nou. Bubuitul tunetului vine aproape instantaneu. Furtuna este chiar deasupra pădurii. Ploaia cade mai tare, iar vântul șuieră printre crengi cu vuietul unui râu ȳnvolburat. Cu colșul ochiului zărește o siluetă cu glugă. Apoi aceasta dispăre.

Pulsul îi crește. I se usucă gura. Panica i se strecoară în pântec.

Trebuie să iasă din pădure. Aruncă o privire ȳnapoi, în lungul cărării. I-ar lua mai mult timp să se ȳntoarcă decât să meargă ȳnainte. Dacă-și continuă drumul, ȳn câteva minute va ieși ȳntr-o zonă deschisă de pe faleza ȳnaltă, acoperită cu iarbă. Va scăpa de pădure. Dincolo de aceasta este o parcare, iar apoi o stradă luminată. Se va simți mai bine. ȳn siguranță. Poate alerga până acasă pe șosea, la lumina becurilor stradale.

ȳncepe din nou să alerge. Un fulger se lățește pe cer. ȳnaintează mai repede, ȳmpiedicându-se de rădăcini, alunecând ȳn noroi. Este atacată de conuri de pin și rămurele căzute din copaci. Un con aproape o lovește ȳn cap. Se ferește lăsându-se ȳn jos. Mișcarea ei bruscă face umbrele să salte și să fugă agitate care-ncotro. Se oprește iar. Gâfâind, se ȳnvârte pe călcăie și vede din

nou silueta cu glugă pândind dintre copaci. Bezna îi acoperă chipul ca o mască. Ceața se îngroașă, și creatura dispare. O gheară de frică o apucă de gât.

Pornește ca din pușcă, picioarele o propulsează înainte, încălțările alunecă. Se împiedică. Rotindu-și brațele ca palele unei mori de vânt, reușește să se îndrepte și apoi încearcă să se îndepărteze și mai repede.

Un alt fulger. Preț de o clipă, poteca de dinaintea ei se luminează. Vede din nou silueta cu glugă. Acum are în mână o lanternă și o alta orbitoare pe cap. Un ciclop fără chip. Tot corpul îi îngheață. Creierul îi paralizează. Nu poate respira, nu se poate mișca. Vine spre ea, mai aproape, tot mai aproape. Raza lanternei de pe fruntea ei lovește dungile reflectorizante de pe pantalonii și jacheta lui. Lumina saltă înapoi, făcând dungile să lucească ca niște lame argintii, ca un costum de schelet purtat de Halloween.

Am... înjunghiat... am... sânge pe mine. N-are telefonul mobil la ea. Și nici o armă.

Deodată, străinul pare să iuțească pasul. Ea părăsește poteca și pătrunde în tufișurile dese dintre copaci. Înaintează cu greu prin măraciniș și hățișul de rugi, împiedicându-se și prăbușindu-se peste cioate și pietre și rădăcini, lovind în toate părțile cu brațele, izbită de ramuri peste față.

O urmărește printre tufe, cele două raze de lumină perforează cețurile ca două tuneluri, luminând trunchiurile copacilor și frunzele și făcând ploaia să sclipească argintiu. Tunetul bubuie din nou. Femeia scoate un scâncet. Lacrimile îi pârjolesc ochii. O altă ramură o șfichiuieste peste obraz. Ploaia – sau sângele – îi inundă fața. Îl aude. Vine. Ca o bestie, traversând tufărișul, apropiindu-se. Îi aude respirația. Cade din

nou, se târăște de-a bușilea prin noroi, zdrelindu-și palmele în rugi și spini.

Scâncește iar în timp ce se ascunde sub o ramură joasă. Stinge lampa de pe cap și încearcă să rămână nemișcată. Dar luminile se apropie. Vede razele care caută la nivelul pământului. Aproape că a descoperit-o, și nu mai suportă.

Cu un țipăt, țâșnește din ascunzătoare și înaintează clătînându-se, ca o căprioară rănită. Deodată iese dintre copaci, și în fața ei se deschide golul negru. A ajuns la marginea pădurii. Costișa. Oceanul. Se răsuțește, însă el e chiar acolo. E prinsă în capcană.

– Ce... ce vrei? Îngaimă răgușită.

El ridică mâna în care ține lanterna ca pe o armă cu care urmează s-o lovească. Spune ceva, dar femeia nu aude decât vuietul tot mai puternic din mintea ei. Individul se năpustește înainte și-o apucă de braț.

Țipă și se luptă până îi scapă din prinsoare. Acum este chiar la marginea stâncii. Gâfâie. Omul se ghemuiește în fața ei, balansându-se, pregătit pentru clipa când ea va sări la atac, gata s-o oprească. Simte pietriș sub picioare. Este chiar pe marginea fărâmicioasă a stâncii de gresie.

El strigă ceva, dar cuvintele îi sunt înhățate de șuierul vântului prin copaci și de zgomotul valurilor de sub stânci. Se repede din nou spre ea, însă femeia îi zgârie și-i julește fața, gâtul, țipând. Degetele ei apucă material textil și-i trag individului șapca și gluga de pe cap. La lumina unui alt fulger, îi vede chipul.

Gândurile i se opresc în loc.

„Tu?”

Dar momentul de uluială o costă. Mâna atacatorului se ridică în aer și apoi lanterna o izbește cu putere peste tâmplă. Se clatină, orbită pentru o clipă, și simte

mâna care o împinge în piept. În aceeași secundă, pământul îi scapă de sub picioare.

Se prăvălește prin aer. Lovind din mâini într-o parte și în alta, înțelege că s-a prăbușit de pe stâncă. Din piept îi scapă un țipăt în timp ce cade rotindu-se în spirală prin ploaia șfichiuitoare și vântul nemilos. Un fulger săgetează cerul. Un trăsnet îi înghite țipetele.

Umărul i se izbește de o piatră. Corpul își schimbă traiectoria. Capul dă peste o altă piatră, aflată mai jos. Trupul se duce de-a berbeleacul în gol, tot mai jos, până când se lovește cu coastele și fața de o ieșitură a stâncii. Simte cum i se frânge gâtul și apoi spatele. Când craniul i se ciocnește de următoarea piatră crestată, în căderea sa spre plaja cu pietriș, lumea se întunecă, îndurătoare.

În sfârșit, vocile se opresc.

LILY

ÎN PREZENT
20 iunie. Luni.

FIȘĂ DE OBSERVAȚIE: **TARRYN**

Pacientă, 15 ani, prezentată în urma arestării pentru furt din magazine. Pretinde că nu are nevoie de terapie, nu este „nebună“, dar părinții o silesc să participe la „câteva ședințe“ pentru a îndeplini cerințele justiției restaurative.

S-a crăpat de ziuă cu nori grei. Rafalele de vânt și ploaia lovesc geamurile cabinetului de terapie din casa doctoriței Lily Bradley. Furtuna care s-a abătut ieri peste petrecerea cu grătar a vecinilor continuă să se manifeste cu aceeași furie. Lily se teme că bătrânul plop care se ridică deasupra magaziei din colțul curții se va prăbuși sub asaltul ploii și ar putea să cadă peste casă. Mai precis peste camera de la mansardă a fiului lor în vârstă de opt ani. Încearcă să nu se gândească la asta acum. Și să nu se întrebe de ce a plecat soțul ei, Tom, să alerge la 5.30 dimineața. Pe întuneric, în timpul furtunii.

Încearcă să nu se gândească la cearta lor îngrozitoare din ziua precedentă. Nici ea, nici Tom nu au conștientizat pe deplin cele petrecute și nici cum li se va schimba viața de acum înainte. Lily nu vrea decât

să se concentreze la programările de azi. Înțelege că este o formă de negare. Dar apelul la rutină este modul ei de a supraviețui. Construirea unei vieți perfecte din cărămizile obiceiurilor îi dă senzația de control asupra lumii sale. Are *nevoie* de rutină. Simte nevoia să aibă mereu frâiele în mână.

Plecarea lui Tom la alergare prin întunericul furtunii *nu* face parte din rutina familiei Bradley. A văzut că plecase când a trăsnet dis-de-diminează, zgomotul silind-o să se ridice în capul oaselor. În sclipirea de lumină, a văzut pilota dată în lături pe partea lui de pat. Salteaua era rece. A coborât și a găsit un bilet pe blatul dulapului din bucătărie.

„Mă duc să alerg, să-mi limpezesc gândurile.“

Încearcă să se concentreze la muncă, la pacienta ei, Tarryn Wingate, care stă așezată pe canapeaua de culoarea fulgilor de ovăz. Scaunul lui Lily este făcut din lemn și piele moale, crem. Design ergonomic. A costat o avere. Dar îl folosește cel puțin opt ore pe zi în timpul ședințelor de consiliere cu clienții ei și are nevoie să se simtă comod. Poartă pantaloni de comandă din in, cu croială largă, și un pulover crem. Perle simple. Părul blond-auriu este încolăcit într-un coc ușor la ceafă. Câteva șuvițe atârnă libere. Aspect feminin, dar îngrijit. Profesional. Elegant. Dar abordabil. Alegerile vestimentare fac și ele parte din rutină, din definirea personală, și au rolul de a inspira siguranță și, mai presus de orice, încredere.

Încrederea este cheia de boltă în psihoterapie.

Biroul ei a fost amenajat într-un mod asemănător. Ordonat, dar comod. Un spațiu sigur și protector. La fel ca denumirea firmei sale, Cabinetul de Terapie Stejarul, care semnifică un organism solid, dar în curs

de dezvoltare, care poate îndura presiunea timpului, ceva care are rădăcini puternice.

Astăzi nu se simte deloc în siguranță.

Rădăcinile ei au fost expuse. Pe dinăuntru este toată o rană. E îngrozită că întreaga ei viață, toate lucrurile pentru care a muncit atât de mult, sunt pe cale să se năruie.

În poală ține un carnețel. În capul paginii a scris: „Tarryn, 7.30 dimineța“.

– Îți mulțumesc că ai venit atât de devreme, spune.

– Pentru mine nu-i devreme, răspunde adolescența de cincisprezece ani. V-am spus data trecută că ajung la piscină înainte de cinci și jumătate, mă antrenez cu echipa de înot înainte de orele de școală.

Tarryn nu e machiată. Jeanșii ei sunt de firmă, la fel și hanoracul. Are părul castaniu, lung până la umeri, strâns într-o coadă îngrijită. Constituție athletică. Ochi vigilenți. Atitudine ostilă. Încă nu are încredere în Lily.

Lily se silește să suradă, dar nu spune nimic. Se lasă condusă de tânăra ei pacientă. Poate să priceapă multe despre cineva numai după golurile dintre cuvinte. Și din limbajul trupului.

Tarryn, jenată de tăcerea terapeutei, se foiește pe canapea.

– Deci, de câte ori mai trebuie să vin? V-am spus deja că am furat puloverul roz și am fost arestată. Și i-am zis proprietarului că-mi pare rău.

– Îți pare rău, Tarryn?

Afară huruie un tunet. Ploaia izbește din nou în geamuri. Gândurile lui Lily se întorc ca niște bumeranguri la cearta din ajun. „De ce nu s-a întors acasă până acum?“ Încearcă să nu se uite spre fereastră, la plopul care se clatină periculos în vânt. Vara trecută i-a spus lui Tom că ar fi bine să-i taie. El a insistat să aștepte până când ajungeau la maturitate puii de raton care-și

făcuseră cuib în copac. Ratonii au crescut acum și tot acolo trăiesc.

- Contează?

- Dacă nu-ți pare rău cu adevărat, de ce i-ai spus așa proprietarului?

- Pentru că am fost obligată. Ca parte a procesului de justiție restaurativă.

Lily încuviințează din cap. Așteaptă.

Tarryn lasă privirea în jos, trage de firele care ies din gaura croită cu atenție în jeanșii de firmă.

- Nu-s nebună, spune într-un târziu. Doar că nu știu cum ar trebui să se desfășoare chestia asta. Sau cât o să dureze.

- Mi-ai zis și că ai bani, Tarryn, că ai fi putut cumpăra puloverul, dacă ai fi vrut. Dar nu mi-ai zis de ce ai ales să-l furi.

Tarryn înalță capul încetișor.

- Și dacă nu vreau să vorbesc despre asta?

- Totul depinde de tine. Putem vorbi despre ce vrei. E timpul tău, e spațiul tău. Și să știi că este un spațiu sigur, Tarryn. Este privat. Așa cum am mai zis, orice spui în camera aceasta rămâne în camera aceasta. Confidențialitatea este esențială, ceea ce înseamnă că și relația ta cu mine este așa cum vrei tu s-o definești. Din nou îți spun, cum am făcut-o și la prima ședință, dacă se întâmplă să ne întâlnim în afara cabinetului, de tine depinde dacă vrei să mă saluți sau nu, iar eu voi adopta comportamentul pe care mi-l indici tu.

Un zâmbet șiret curbează buzele fetei.

- Așa cum nu m-ați băgat în seamă și v-ați prefăcut că nu mă știți la piscină zilele trecute, când v-ați adus băiatul la lecția de înot?

- Acesta a fost indiciul pe care ai ales să mi-l dai, așa că da. Unii clienți nu doresc să se știe că merg la psiholog. Pe alții nu-i deranjează.

- Și chiar n-o să-i spunei maică-mii ce vă povestesc aici?

- Așa cum am zis, timpul acesta îți aparține.

- Chiar dacă ea e cea care plătește?

- Indiferent cine plătește.

Lily notează ceva în carnet. „Mama? Obsedată de control?”

- Dar notați ce spun eu.

- Iau notițe pentru fișele mele de observație. Dacă te incomodează, pot să mă opresc.

O măsoară cu privirea pe terapeută. Suspicioasă. Tunetul huruie din nou. Tom ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

- Nu vreau să scrieți.

- Bine, spune Lily așezând carnetul și pixul pe o măsuță de lângă fotoliu. Vrei să ne întoarcem la motivul pentru care ai ales să furi puloverul roz, chiar dacă aveai bani să-l cumperi?

Își studiază atent pacienta în timp ce vorbește. Munca unui terapeut este ca cea a unui detectiv care caută indicii pentru a rezolva un mister, pentru a găsi cauzele latente ale „motivului prezentării”, care în acest caz este furtul din magazine. Motivul prezentării este ceea ce-i aduce pe oameni la psiholog – omul a ajuns la un punct de inflexiune critic în viața sa. Dar dacă motivul prezentării este evident, cauza care l-a generat este ascunsă, chiar și pentru pacientul însuși, îngropată în adâncul subconștientului. Sarcina lui Lily este să scoată la lumină forțele care zac în subconștient, să le aducă în conștiință, unde pot fi examinate și soluționate.

Tarryn se foiește pe canapea.

– E adevărat, nu-s săracă. Părinții mei fac o grămadă de bani. Tata e partener la firma lui de avocatură, care are birouri în multe orașe. Cred că e cea mai mare firmă de drept penal. Iar mama e consilier municipal și mai are și o firmă de imobiliare pe care a înființat-o bunicul. Așa că suntem bogați. Mama are de gând să candideze la primărie la anu’.

Lily știe acest lucru, desigur.

Familia Bradley locuiește într-o enclavă bogată de pe malul oceanului, la periferia orașului Victoria, pe insula Vancouver, la o aruncătură de băț de statul american Washington, dincolo de strâmtoarea Juan de Fuca. Este însă o comunitate bine încheată. Toată lumea știe pe toată lumea. Sunt legați unii de alții într-un fel sau altul. Ca psiholog, te afli pe muchie de cuțit. Mama lui Tarryn – consilierul municipal Virginia Wingate – și-a construit platforma insistând pe menținerea legii, ordinii și curăteniei în Story Cove. Tatăl lui Tarryn, Sterling Wingate, este partener la firma Hammersmith, Wingate & Klister. Iar Dianne Klister este una dintre cele mai apropiate prietene ale lui Lily. Așa că Lily știe destul de bine câți bani are tati Wingate și ce fel de om este. Mai știe și că părinții lui Tarryn sunt în proces de divorț.

Lily așteaptă. Se aude alt tunet.

Tarryn își drege glasul.

– Nu... nu voiam să văd decât dacă stau cu ochii pe camerele de supraveghere, știți? O prietenă de la școală a zis că ia lucruri din magazin tot timpul și...

Vocea i se stinge.

– Și?

– Prietena mea a fost prinsă.

– Așa că ai vrut să fii și tu prinsă?

– E ridicol!

– Așadar, nu ai vrut să fii prinsă?

– Sigur că nu.

– Ai vrut să înfrunți sistemul, atunci? Să vezi dacă ești aparte? Dacă ești cea care *poate* să scape?

– Răstălmăciți totul. Uitați... Nu cred că merge. Am dat înapoi puloverul, ce dracu’! Nici măcar nu-mi plăcea. Și i-am zis directorului că-mi pare rău, așa cum mi s-a spus să fac.

Sare în picioare și întinde mâna după rucsac.

– Ce s-a întâmplat cu prietena ta după ce a fost prinsă, Tarryn?

Adolescenta ezită.

– Directorul magazinului a reținut-o până la sosirea poliției. Și apoi a fost arestată. A fost urât, au obligat-o să se ducă la ședințe de grup, să facă muncă în serviciul comunității. Și din cauza asta a trebuit să renunțe la lecțiile de dans. Se întrerupe. O nuanță sfidătoare i se strecoară în privire când reia: Părinții lui Stacey nu au puterea pe care o au ai mei. Tatăl ei lucrează într-un supermarket, iar mama ei e o simplă casnică. Mama ei venea mereu la recitalurile lui Stacey și la alte ocazii. *De asta* nu e bogată – părinții ei nu se dedică profesiei.

Își aruncă rucsacul peste umăr și se apropie de cuierul de lângă ușă. Își ia repede jacheta.

– Cum ai ajuns aici astăzi, Tarryn?

Ezită o clipă, apoi se întoarce spre terapeută.

– Ce legătură are asta?

– Mă întrebam dacă te așteaptă cineva, având în vedere că vrei să pleci mai devreme.

Privirea fetei rămâne fixată în ochii lui Lily. Beligerantă. Dar este o beligeranță născută din teamă. Fata e vulnerabilă. Strigă după ajutor. După dragostea și atenția părinților.

- Acesta este un spațiu unde te poți simți în siguranță, Tarryn, îi reamintește Lily cu blândețe. Vreau să înțelegi asta. Nu vreau decât să te cunosc mai bine, dar nu-i obligatoriu să vorbim despre pulover. Putem vorbi despre orice vrei tu. Și poți pleca oricând dorești.

Tarryn inspiră adânc și își ferește privirea. Lily surprinde sclipirea unei lacrimi în ochii fetei.

- Mama, spune în cele din urmă. A parcat pe alea din spate. Și-a... și-a luat liber de la serviciu ca să mă aducă la ședințele de terapie.

Lily încuviințează din cap.

- Ți-ar plăcea dacă mama ta ar semăna mai mult cu mama lui Stacey?

- Adică să fie săracă?

- La altceva mă refeream: mama ta te duce la antrenamentele de înot în fiecare dimineață, așa cum o duce mama ei pe Stacey la repetițiile de dans? Cum Tarryn îi aruncă o privire încruntată, Lily insistă: Cum ajungi la antrenamente de obicei?

- Mă lasă tata, în drum spre muncă.

- Te așteaptă să termini și apoi te duce la școală?

- Nu. Iau autobuzul până la școală. Tata trebuie să se dedice profesiei lui.

- Tatăl tău se duce la muncă la cinci și jumătate dimineața?

Fata își dezlipește privirea de pe Lily și se uită spre vârfurile bocancilor.

- Nu ajungi nicăieri în viață dacă nu te dedici.

- Așa spune tatăl tău?

- Toată lumea știe asta.

- La fel se întâmplă și cu înotul? Trebuie să te dedici înotului înainte de orele de școală?

- Eram o speranță olimpică. Așa a zis antrenorul. De asta mă antrenam cinci dimineți pe săptămână.

De asta mi-am petrecut fiecare weekend la concursuri de înot și selecții.

- Spui că *erai* o speranță olimpică. Ce s-a schimbat?

Încet, Tarryn se întoarce pe canapea. Descumpănită, se afundă pe marginea unei perne decorative, strângând încă la piept jacheta și rucsacul.

- N-am trecut de selecție pentru că a trebuit să particip la programul de justiție restaurativă. Am fost nevoită, altfel rămâneam cu dosar penal. În afară de asta - trăsăturile i se împietresc deodată și ochii capătă duritatea oțelului -, antrenorul are oricum o nouă protejată, mai bună. O fată mai tânără și mai frumoasă.

- Frumusețea e un criteriu de departajare pentru Olimpiadă?

Tarryn o sfredelește cu privirea. Buzele i se subțiază, refuză să răspundă. Lily se gândește la bărbatul pe care l-a văzut împreună cu echipa de natație când l-a dus pe Matthew la lecția de înot. Un tip masiv, macho, cu părul blond-nisipiu. L-a remarcat de câteva ori la piscină și trăgând de fiare la sală. Un tip cu ochii după fete.

Își propune să se întoarcă la subiectul numit „antrenorul“.

- Ce simți în legătură cu faptul că nu mai ești o speranță olimpică?

- Hmm. Cum credeți că mă simt? Rămâne tăcută câteva secunde, apoi murmură: Mama... ea crede că am plănuisit să fur ceva numai ca să fiu arestată.

Lily aude poarta trântindu-se. I se strânge stomacul. Își impune să rămână concentrată asupra fetei.

- Cum așa?

- Pentru că sunt o perfecționistă, iar mama crede că pun prea multă presiune pe mine și că mi-era teamă că n-o să trec de selecție, așa că m-am sabotat singură ca să am o scuză.